

LITERATURA

“La història són els fets, però també els espais”

L'estació de Portbou i el present d'Europa motiven el nou llibre de Jordi Carrió

JORDI NOPCA
BARCELONA

“No vaig començar a escriure fins al 2001. Tenia 52 anys. Si no ho feia era perquè ja hi havia en Feliu Formosa. I ell ho sap, això”. Jordi Carrió parla amb tranquil·litat dels seus orígens com a persona que escriu: encara no es reconeix en l'etiqueta d'escriptor. “Sóc modest”, assegura. També repeteix, de tant en tant i amb un somriure als llavis: “El meu discurs és desordenat i barroc”.

Tot i que se'l coneix gràcies a la vinculació amb l'Ajuntament de Barcelona –hi va entrar el 1982 i hi va ocupar diversos càrrecs de responsabilitat, com ara la gerència de Museus i Patrimoni Cultural–, Carrió ha anat desenvolupant una trajectòria gairebé silenciosa amb llibres difícils de classificar, com *Suite Barcelona* (Fonoll, 2011) i *Fin'amor* (Curbet, 2013), que s'han guanyat una minoria de lectors exquisits. “El primer que vaig escriure van ser els títols per a unes escultures d'una artista que és

amiga meva, la Maïs –diu–.

Dels títols se'n van despenjar uns versos. Va ser gràcies a aquest impuls que vaig començar a tenir coses a dir”. Després de *Maïs, l'obra absent* (2003) van venir llibres com *Pols devídre* (2006), *Set poemes a Tàpies* (2007), *Els dies que vindran* (2009) i *AMo, ara* (2010). “Un dia en Sam Abrams va dir a en Cui-xart que estava bé que jo hagués començat tan tard, perquè així no havia d'anar a Sant Antoni a comprar els meus primers llibres i estripar-los –fa memòria–. Els meus poemes primerencs no són de joventut”.

Una descoberta indignant

Una visita a l'estació de Portbou el 2011 li va tornar a despertar la creativitat. “L'estació estava absolutament decrepita –diu–. Vaig pensar que aquino en tenim prou de no arreglar les coses, sinó que a vegades construïm de nou i malament, en contra del que ja hi havia”. Carrió va escriure una primera sèrie de proses

01. A *hàbitat*, de la sèrie *Sil'lepsis*.

MANEL ESCLUSA

02. Jordi Carrió.

MARIA ESPUSA

força desesperançades, on Walter Benjamin és molt present, que van créixer l'estiu i la tardor passades amb reflexions sobre l'Europa d'ara.

“La història són els fets, però també els espais –continua–. L'any 2007 vaig convèncer George Steiner perquè vingüés a Barcelona i va mostrar una gran preocupació per la deriva del pensament i la pèrdua de valors d'Europa. Ell demanava convertir «els llocs de memòria en els llocs de la possibilitat»”. *L'estació de Portbou* (Curbet, 2016) compagina cadascuna de les proses i els poemes de Carrió amb les fotos de Manel Esclusa. “Les seves imatges van ser l'altre gran detonant del llibre –diu–. La majoria formen part de l'obra anterior, però n'hi ha de fetes expressament, com la

de *Cafè Müller*, homenatge a Pina Bausch, i *Un mar de pedra*, que inclou una escultura de la Maïs i que parla dels viatges desesperats pel Mediterrani en embarcacions precàries”.

Carrió reconeix que a l'hora d'escriure és “més intuïtiu que saberut”. Al seu últim llibre recorda, entre d'altres, el seu amic Miquel Tapiés (1961-2013) i *Film socialisme*, de Jean-Luc Godard. I escriu un impressionant poema narratiu final, *Rosa de foc*, en què torna a la Barcelona de la seva infantesa, la de la dècada dels 50, que tant ha canviat des de llavors. “La història s'explica com un discurs general, però n'hi ha que la dibuixen a partir de petits fragments. M'interessa aquest segon camí, i el meu llibre el segueix”, diu. ■